

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 271/2020
01.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца Јавно предузеће за комуналне делатности „Бадњево“ из Неготина, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Радоњић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Неготину Гж. 742/19 од 21.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 01.07.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Неготину Гж. 742/19 од 21.10.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Неготину Гж. 742/19 од 21.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину П. 812/18 од 05.09.2019. године, ставом првим изреке, укинута је у целости решење о извршењу јавног извршитеља Андријане Додић Коцић из Неготина И Ивк 667/2018 од 16.10.2018.године; ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга за фиксни део цене грејања за рачуне који су доспели за плаћање у периоду од 25.10.2017.године до 29.09.2018.године исплати износ од 23.992,00 динара са законском затезном каматом почев од 12.10.2018.године до исплате; ставом трећим изреке је одлучено да се парнични трошкови не досуђују.

Пресудом Вишег суда у Неготину Гж. 742/19 од 21.10.2019. године потврђена је наведена првостепена пресуда.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је

потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

Врховни касациони суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, одлуке нижестепених судова донете применом материјалног права на утврђено чињенично стање, као и разлоге на којима су засноване, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1 ЗПП.

У конкретном случају, правноснажно је одлучено о исплати фиксног дела цене комуналне услуге грејања путем дистрибутивне мреже, за стан туженог који се налази у згради колективног становања, оценом о основаности тужбеног захтева, на основу чињеница утврђених у поступку. У чињеничној ситуацији да је стан туженог искључен са система грејања, тужени је обавезан на исплату неизмиреног дуга за фиксни део цене грејања према квадратури стана, при чему фиксни део није условљен чињеницама о проласку вертикала унутрашњих инсталација кроз стан или ходник зграде. Обавеза о којој је одлучено у овој парници, односи се на период од 25.10.2017. године до 29.09.2018. године, уз дате разлоге за такву одлуку. Тужени се у ревизији позива на одлуку истог првостепеног суда П.503/16 коју уз ревизију није приложио. Дакле, тужени није поткрепио тврдњу о другачијем пресуђењу у идентичној ситуацији, на којој темељи предлог за оцену о изузетној дозвољености ревизије.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе. Оцена о основаности тужбеног захтева зависи од чињеничног стања утврђеног у спроведеном поступку. Примена материјалног права у конкретној ствари условљена је утврђеним чињеничним стањем, које се не може побијати у поступку по ревизији. У образложењима побијаних пресуда изнети су правни разлози на којима су засноване у одговарајућој примени материјалног права, тако да не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана.

Имајући у виду изнето, овај суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Чланом 403. став 2. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је поступак инициран 12.10.2018. године, да вредност побијаног дела предмета спора износи 23.992,00 динара и да је очигледно нижа од прописаног ревизијског цензуса, Врховни касациони суд је установио да ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић